

nuje g. Skrabec le dolžnost naše pisave, ko spreminja glas *l* v *lj* (to že smemo suporirati, da *l* (u) ni prikladen za tujke, ker tudi preprosti jezik jemlje *lj* (*l*) v novih izposojenkah: šola — šol^{ec}, stalna vrata i. t. d. ter piše: normaljni, eventualjni, liberaljec, radikaljec i. t. d., po naših zakonih ni drugače mogoče. Dosedanjo pisavo z *l*-om moremo opravičiti le s tem, da je *lj* zgolj mrtva črka, ki uho ne vé zanj, in jo moremo puščati ravno tako, kakor puščamo *t*, *d* pri *ski* v tujkah nespremenjen (atlantski, longobardski), dočim jih v vdomačenih oblikah spreminjamo v *ški*, *ski*. ge-nezareški, beneški i. t. d.)

V sestavku smo pripustili zraven podomačene oblike več besedam tudi tujo obliko, če bi se vtegnila domača oblika zdeti preprosta, tuja pa gosposka — da se tako izrazim. Iz istega razloga puščamo sploh tujke (pojmovane po zgorenji definiciji) v njih tuji obliki tudi tedaj, če jih ljudstvo sprejme za svoje in obravnava ko izposojenke spreminjajoč tuje glasove v domače: n. pr, potent, porada, koplán [pisati je kapelan, kaplan je nemška oblika], dohtar, figora, minota, natora, natora (to včasih pišejo ko izposoj.), sekutar, prekoratar i. t. d. le ko tujke, torej patent, parada i. t. d. ker vdomačena oblika velja za preprosto.

ZVONIMIR:

Z VAMI SEM PEL...

Zasmehljala se je poljana —
jaz v roke obraz sem zakril...
Solnce prešerno z neba je zrlo,
veter je pihal prek gomil.

Veter je vel in pusto je bilo,
mrzlo je bilo sredi srca,
plavale sanje so iz daljave,
od šumečega morja...

Pa je vstalo v srcu mladem,
in sem zasanzal sladko,
dolgo sem sanjal, oj predolgo,
nisem znal, da sen je samo:

Dvignila se je zlata zavesa,
fantje, in bil sem nebeško vesel;
vi ste zapeli mi pesem ljubezni,
jaz sem z vami jo pel...

